

UTRINKI

2013/2014

*Glasiło otrok, ki so med zdravljenjem
vključeni v Bolnišnično šolo OŠ Ledina.*

Kazalo

<i>Moj dan v bolnišnici</i>	2
<i>Doživetje v bolnišnici</i>	2
<i>Moj vtis o bivanju na pediatrični kliniki in v kliničnem centru</i>	3
<i>Pesmi o prijateljstvu</i>	4
<i>V bolnišnični šoli</i>	6
<i>Moj vzornik</i>	8
<i>Cristiano Ronaldo</i>	8
<i>Cedric Jackson</i>	8
<i>Naši vzorniki in junaki</i>	8
<i>Naši živalski prijatelji</i>	9
<i>“Pri mojem delu je veliko improvizacije”</i>	10
<i>Kdo je bil človek, ki je v slovenske bolnišnice pripeljal šolo ?</i>	11
<i>Misli za tiste, ki jim je težko</i>	12
<i>Pravljичni kotiček</i>	14
<i>Pravijo, da je smeh pol zdravja</i>	16
<i>Horoskop</i>	17
<i>Meni se hoče širokih ravnin in svobodnega obzorja</i>	18
<i>Skriti jaz</i>	20
<i>Opis in oznaka brata</i>	21
<i>Opis in oznaka prijatelja</i>	21
<i>Tepežni dan v naših krajih</i>	22
<i>Sprehod skozi letne čase</i>	23
<i>Velika Loka</i>	24
<i>Ko čustva se prebudijo, pesniško obliko dobijo ...</i>	25
<i>Nesrečno zaljubljena</i>	26
<i>Dvigni glavo in pojdi naprej!</i>	26
<i>Križanka</i>	27

Adrian, 10 let

Pozdravljeni, bralke in bralci!

Moje ime je Tjaša. Dobila sem priložnost napisati uvodnik za bolnišnični šolski časopis, ki se imenuje Utrinki. Namenjen je vsem, ki smo se zaradi najrazličnejših zdravstvenih tegob znašli na zdravljenju v pediatrični kliniki. In se poskušamo – poleg bolezni, ki nas pestijo – tudi zabavati, saj smo vendar otroci, najstniki ...

Življenje na pediatrični kliniki že zelo dobro poznam, zato vem, da so prvi dnevi hospitalizacije zelo dolgočasni, saj smo v bolnišnico šele prišli in se je zdravljenje šele začelo. Ko pa tudi za nas posije sonce in začnemo počasi okrevati, lahko začnemo tudi obiskovati bolnišnično šolo. Tako ostajamo v stiku z učno snovjo, ki jo obravnavajo na naših matičnih šolah, in pravzaprav ničesar ne zamudimo. Poleg tega so nam v bolnišnici na voljo razne terapevtske skupine,

ki so nam v pomoč pri reševanju težav.

Vendar nam poleg bolnišnične šole in terapevtskih skupin ostane še nekaj prostega časa. Le kako bi ga lahko izkoristili? Kaj početi? Kako si zapolniti minute, ure, dneve in noči? Da, da, pred vami je bolnišnični šolski časopis Utrinki, s katerim si boste krajšali čas, se prijetno nasmeljali najrazličnejšim smešnicam, se potopili v zanimive prispevke ali podali v reševanje križank. Uživali boste ob številnih ilustracijah ter slikah in fotografijah. Da, da. Vse to in še več smo učenci bolnišnične šole napisali zase in za vas. V sklopu kulturnih dni smo združili svoje moči ter ustvarjalnega duha ... in zdaj se lahko udobno sprostite v naslanjaču ter v miru prelistate naše in vaše Utrinke. Želim vam prijetne počitnice in se ob branju prihodnje šolsko leto spet snidemo!

Tjaša, 9. razred

UTRINKI – glasilo otrok, ki so med zdravljenjem vključeni v Bolnišnično šolo OŠ Ledina.

Šolsko leto: 2013/14

Vodja projekta: Manja Žugman Širnik

Oblikovanje glasila: Tjaša Zajc in Vanja Pirc

Pri projektu so sodelovali učenci in učitelji Bolnišničnih šolskih oddelkov OŠ Ledina

Naslovnica: Ažbe, 4. c

Iskrena hvala učenkam in učencem, ki so s svojimi prispevki, ustvarjenimi na kulturnem dnevu Časopisna hiša ter ob drugih priložnostih, utrnili Utrinke, ter učiteljicam, učiteljema in gostom Bolnišnične šole, ki so jih pri tem spodbujali in jim pomagali.

MOJ DAN V BOLNIŠNICI

V bolnišnici sem že nekaj časa. Seveda bi raje poležaval doma. In seveda hodil v šolo. Žal pa moram biti tu. Zato si je treba dan organizirati tako, da ti ni dolgčas. Včasih je to zelo težko, saj se kmalu vsega naveličaš. Na srečo imam v sobi televizijo, računalnik in nekaj knjig. Poleg tega prihajajo k meni tudi učitelji iz bolnišnične šole. Nekaj ur pouka imam dopoldne, nekaj pa tudi popoldne. Veliko raje se učim pred kosilom, saj sem takrat bolj osredotočen na učno snov. Kljub vsemu pa šole nimam ves dan, zato se moram s čim tudi sam zaposeliti. Ko sem v bolnišnici, zelo rad posežem po knjigah ter revijah. Tudi televizija je dobra stvar za preganjanje dolgčasa, vendar je velikokrat težko najti kakšno dobro oddajo ali serijo. Zaradi tega imam na računalniku naloženih nekaj filmov, v poštev pa pride tudi kakšna računalniška igrlica. Drugače imam zelo rad šport, zato v prostem času preberem veliko športnih člankov, ki so objavljeni na mnogih spletnih straneh (npr. RTV, 24 ur). Ob vikendih in popoldnevih imam obiske. Takrat mine čas s svetlobno hitrostjo. Ko pa nimam obiskov, ohranjam stik z domačimi prek telefona, s prijatelji pa prek facebooka. Tudi s tem se malo zamotim in pozabim na to, kako počasi minevajo dnevi v bolnišnici.

Anže, 1. letnik

DOŽIVETJE V BOLNIŠNICI

V torek ob polnoči sem prišla v bolnišnico. Bolel me je trebuh, zato sem morala ostati. Na oddelku sem hodila v igralnico in se igrala. Jesti pa nisem smela. V sredo sem šla na ultrazvok, kjer se je izkazalo, da ni z mano nič narobe. Bila sem vesela. V četrtek na viziti pa so rekli, da moram na ultrazvok še enkrat. In sem šla. Izkazalo se je, da imam vnetje slepiča. Morala sem na operacijo. Ko so me peljali v operacijsko sobo, sem bila prestrašena. Naslednji dan sem bila dobro. Po operaciji sem smela jesti le tekočo hrano. V nedeljo pa sem že lahko jedla navadno hrano. Danes, ko je na koledarju ponedeljek, grem domov.

Neja, 6. razred

MOJ VTIS O BIVANJU NA PEDIATRIČNI KLINIKI IN V KLINIČNEM CENTRU

Slovensko zdravstvo je v zadnjih letih zelo napredovalo. Sama sem imela možnost izkusiti nego zdravljenja na oddelku kliničnega centra in pediatrične klinike. Po izkušnjah vam lahko povem, da se na pediatrični kliniki veliko bolje počutim. Najbrž tudi zato, ker je že sama zgradba nova oziroma najbolj sodobno zasnovana.

Nega in oskrba pacienta se prav tako razlikujeta. Na pediatrični kliniki so medicinske sestre to delo veliko bolj kvalitetno opravljale. Prav tako so bolj skrbale za sterilnost ter higieno. Na slednjo so bile še posebej pozorne. Vse, kar so počele, so počele previdno in z rokavicami, maskami oziroma drugimi sterilnimi pripomočki. Pazile so, da kakršnikoli vbodi niso prišli v stik z bakterijami oziroma virusi, čemur v kliničnem centru niso namenjali veliko pozornosti. Medicinske sestre na pediatrični kliniki gojijo bolj pristen odnos do pacientov. Posvetijo jim veliko več časa. Z njimi se tudi pogovarjajo, kar seveda pripomore k boljšemu okrevanju. Pacient se počuti bolj domače. Sicer pa lahko zapišem, da sem prijaznost osebja opazila tudi v kliničnem centru.

Pokusila sem tudi jediti, ki jih pripravljajo na kliniki. Spet lahko rečem, da mi je bila hrana na pediatrični kliniki zelo všeč.

Popolnoma razumem, da je pediatrična klinika zasijala v novi podobi, kar seveda res zelo vpliva na boljše psihično počutje ter hitrejše okrevanje pacientov. Nežno obarvane stene dajejo občutek sproščenosti, s televizijo si bolniki krajšajo čas, postelje z mehanskim premikanjem olajšajo nameščanje, še posebej ko je človek nemočen in postelje ne more premikati sam. Poseben privilegij sta kopalnica v sobi in pomožni stol, ki je namenjen materam, da lahko pri svojem otroku ostanejo tudi ponoči.

S svojim prispevkom nikakor ne ocenjujem kvalitete zdravljenja na katerikoli ustanovi, osredotočena sem le na oskrbo in nego bolnika med okrevanjem po operativnem posegu.

Maja, 16 let

PESMI O PRIJATELJSTVU

Moj prijatelj

Prijatelj je, kdor mi pomaga, ko potrebujem pomoč.
Prijatelj ne razkrije skrivnosti, ko potrebujem zaupanje.
Pravi prijatelj mi vedno zaupa, me posluša in mi pomaga.
Prijatelj mi oprostí.
Prijatelj me ne tepe, ne govori grdih besed in ne laže.

Jerneja, 2. razred

Moj prijatelj

Moj prijatelj pravi
v šoli me pozdravi.
Me spoštuje,
ne pa nadleguje.

Z mano rad igra roketmet
in praznuje dober met.
Rad se smeje, veseli in
srečo deli.

Teja, 3. razred
Luka, 4. razred

Prijatelj

Če človek me spoštuje,
je prijazen z mano,
mi pomaga.
Ta je moj prijatelj.

Da se družim z mano,
se zabavam.
Ta je moj prijatelj.

Da izda me ne
in ne krega z mano se.
Ta je moj prijatelj.

Tia, 6. razred

Prijateljstva se držimo

Prijateljstvo je vrednota prava,
saj prijatelj ti pomaga.

Prijatelj pravi ti zaupa,
te razume,
te spoštuje.

Prijateljstva se držimo,
ker sicer ni fino.

Teja, 8. razred

V BOLNIŠNIČNI ŠOLI

K očetu v Novo Gorico sem prišla 29. avgusta 2012. Najprej sem hodila na dializo v Šempeter pri Gorici, potem pa na otroško dializo na pediatrično kliniko v Ljubljani.

Trikrat tedensko sem se po šoli vozila v slovensko prestolnico, kar mi je vzelo veliko časa. Zato bom odslej ponovno hodila na dializo v Šempeter.

Na dializi v Ljubljani sem imela tudi pouk. Najprej so mi učitelji bolnišnične šole pomagali pri učenju slovenščine, letos pa sem poleg slovenščine imela še angleščino, matematiko in strokovne predmete. Sodelovala sem tudi pri dnevih dejavnosti, kot so kulturni, športni, naravoslovni in tehniški dan ter olimpijske igre. Ob tem sem spoznala slovenske običaje in praznike.

Pogosto so nas obiskali košarkarji KK Union Olimpija in nogometaši. Popestrili so nam bolnišnični dan. To mi je bilo zelo všeč, saj se tudi sama rada ukvarjam s športom in igram nogomet.

Zelo mi je bilo všeč tudi na taboru sonca in radosti na Slivniškem Pohorju, kjer sem spoznala nove prijatelje.

V Ljubljani sem se zelo dobro počutila, saj so bili zdravniki, medicinske sestre, učiteljice in drugo osebje vedno prijazni.

Vsem pošiljam lep pozdrav in želim, da tudi naprej ostanemo v stikih.

Ardijana, 17 let

NAŠI VZORNIKI IN JUNAKI

MOJ VZORNIK CRISTIANO RONALDO

Cristiano Ronaldo je človek, ki ga zlahka sovražiš, a tudi zlahka občuduješ, kot ga jaz. Je eden izmed najboljših igralcev nogometa, zame celo najboljši. Nogomet trenira pri španskem NK Real Madrid. Ko je bil star devetnajst let, je kot igralec zablestel pri NK Manchester United, pri katerem je igral, dokler ga ni v svoje vrste povabil NK Real Madrid. Osvojil je tudi zlato žogo, najvišje priznanje v nogometu za posameznega igralca. Njegov večni nasprotnik oziroma rival je Lionel Messi.

Ronolda občudujem zaradi njegove hitrosti in tehnike pri nogometu. Tudi sam bi rad bil takšen, kakršen je on. Seveda pa vem, da je do cilja treba še veliko vaj in odrekanja.

Miha, 9. razred

CEDRIC JACKSON

Basketball player Cedric Jackson visited me last Tuesday at the hospital. He has been playing basketball in Ljubljana for two months; before that he was in New Zealand for two years.

Jackson is a basketball player with the Slovenian basketball club Union Olimpija. He's 191 cm and 27 years old. During his basketball career, he played in the U.S. NBA league for almost one season with the Cleveland Cavaliers. He ended the season with the Washington Wizards. He said that in the NBA, he could relax and do everything he wanted, but training was the most important.

Jackson played with LeBron James. They had their own plane where they could eat whatever they wanted and could watch TV. He wants to go back to the NBA.

It was a challenge for Jackson to adapt to European measurement units, in particular changing feet to centimeters and vice versa.

Jackson loves cooking and knows how to cook everything by himself. He loves turkey, especially roasted turkey.

In his spare time, Jackson enjoys playing Playstation 3 with his friends. Some of his best games are Call of Duty, Assassin's Creed, and Grand Theft Auto 5. I had a photo taken with him; I was so happy about the visit.

Andor, 9. razred

NAŠI ŽIVALSKI PRIJATELJI

Osel verjame lisici (basen)

Nekega poletnega dne se je po travniku sprehajal osel. Tam je zagledal lisico in se delal, kot da je ne vidi. Lisica se mu je približala in rekla: »Hej, osel! Medved ima zate cel lonec medu. Hitro teci k njemu!« »Res?!« je odvrnil osel. Ves vesel je poskočil. Ubogal je lisico in stekel k medvedu. Lisica pa se je hihitala, saj ga je prevarala. Ko je osel potrkal na medvedja vrata, mu je medved odprl in ga napadel. Osel je tekel, kolikor so ga nesle noge. Na srečo je medvedu ušel.

Naslednjega poletnega jutra se je osel znova grel na travnatem pobočju. Lisica ga je videla in spet pristopila k njemu. Hihitaje mu je povedala, da mu mora volk nekaj pomembnega sporočiti. Osel ji je odvrnil: »Osel gre samo enkrat na led!«

Hana, 7. razred

Medved in mravlja (basen)

Bližala se je zima in mravlje so pridno pripravljale zalogo hrane. Medved pa ni mislil na zimo, ampak se je raje igral. Posmehoval se je mravljam: »Tako ste majhne in neboljane. Ne vem, kako si boste lahko do zime pripravile dovolj zaloge. Pridite se raje z mano igrat.« Mravlje pa se niso menile zanj.

Prišla je zima. Medved si je na ledu zlomil taco. Mimo je prišla mravlja. Potožil ji je: »Zlomil sem si nogo!« Mravlja pa nič. »Le kako bom preživel?« se je medved še naprej spraševal in tarnal.

Mravlja se ga je na koncu le usmili-la in mu vso zimo prinašala hrano. Medved je sicer jedel majcene sadeže, a je bil mravlji za pomoč neznansko hvaležen.

Velja si torej zapomniti: »Nikoli ne preziraj manjšega od sebe!«

Liza, 7. razred

Pet ribic

Moje ribice so bile zelo zanimive. Ko sem jim v vodo potisnil prst, so ga poljubčkale. To me je zelo razveselilo. Vsak dan sem jim dajal hrano. Bile so lepo pisane. Ena je bila zlatooranžna. Vsako jutro, ko sem se zbudil, sem videl, da je ena poginila. Bilo mi je zelo žal. Na koncu so mi poginile vse.

Val, 1. razred

Muca Cofi

Cofi je zelo pridna mačja mamica. Če sem žalostna, pride k meni, se stisne in me potolaži. Zelo dobro zna loviti svoj plen. Skotila je že veliko mladičev. Imam jo zelo rada.

Danica, 4. razred

“PRI MOJEM DELU JE VELIKO IMPROVIZACIJE”

Intervju z vzgojiteljico Tino na pediatrični kliniki

Kdo ste in kam ste hodili v srednjo šolo?

Sem vzgojiteljica Tina. Hodila sem na srednjo vzgojiteljsko šolo v Ljubljani.

Vas je delo z otroki vedno veselilo? Zakaj?

Delo z otroki me je vedno veselilo. V družini nas je bilo pet otrok. Ko so me kdaj vprašali, kaj bom po poklicu, sem odgovorila, da bom mamica. Tako sem odšla na srednjo vzgojiteljsko šolo v Ljubljani.

Ste imeli kdaj še kakšno drugo željo glede poklica?

Da, želela sem si postati medicinska sestra, ampak so me doma prepričali, da sem izbrala vzgojiteljsko smer, ker sem se bala krvi. Ko sem izvedela, da obstajajo klinični vzgojitelji, sem šla na upravo kliničnega centra ter povedala, da si želim biti vzgojiteljica v bolnišnici. Takoj so me sprejeli in tako sem oba poklica združila v eno.

Kako poteka vaše delo?

Pri mojem delu je veliko improvizacije. Nikoli ne vem, koliko otrok bom imela, koliko časa bodo še v bolnišnici in kako bolni so. Večinoma delam s predšolskimi otroki, če pa se zgodi, da ni učiteljice, zaposlim otroke vseh starosti. Načeloma delam dopoldne. Na delo se lahko nekoliko vnaprej pripravim, vendar vedno malo improviziram glede na trenutno situacijo.

Ali bi zamenjali svoj poklic?

Ne bi ga zamenjala. Če bi ga že morala, sem poleg dela študirala še defektologijo. Tako bi odšla delat v kakšen zavod z otroki z motnjami v telesnem ali duševnem razvoju.

Defektologija mi pomaga tudi pri sedanjem poklicu, ker imamo veliko otrok s posebnimi potrebami.

Se vam je kdaj zgodil kakšen do godek, ki vam bo za vedno ostal v spominu?

Teh dogodkov je več. Veseli me, ko vidim, da se otroci tudi v bolnišnici sprostitjo in veselijo. Presenetijo jih razne igrače, slikanice, lutke ... Nekateri uživajo ob izdelovanju likovnih izdelkov, ki jih potem odnesejo domov. Spomnim se, ko je nekega dopoldneva prišla na oddelek mlada mamica z otročičkom. Gledala me je, se smehljala in rekla: »Tina, a me ne poznaš več?« Potem sem ugotovila, da je to naša »mala« Mojca, ki je kot otrok veliko časa preživela na našem oddelku. Pripovedovala mi je, koliko stvari, ki smo jih počeli pred leti, ji je ostalo v spominu. To so res lepi občutki, ko vidiš, da si za nekoga storil nekaj lepega, koristnega ... Tako dobiš potrditev, da delaš dobro in prav.

Koliko časa se ukvarjate z otroki?

33 let.

Ali bi v svojem življenju kaj spremenili?

Ne. Če bi že morala kaj spremeniti, bi bila defektologinja v zavodu ali pa bi imela svoj vrtec za otroke s posebnimi potrebami.

Najlepša hvala za intervju.

Lea, 4. letnik

KDO JE BIL ČLOVEK, KI JE V SLOVENSKE BOLNIŠNICE PRIPELJAL ŠOLO ?

O pionirju dr. Mariju Avčinu

Letos smo na prvem kulturnem dnevu raziskovali, kdo je bil človek, ki je v slovenske bolnišnice pripeljal šolo. In smo ga našli. To je bil prof. dr. Marij Avčin (1913–1995).

Zdravniško službo je začel opravljati v vaseh pod Lovčonom na Hrvaškem. Kasneje je zasedal najrazličnejše pomembne položaje, bil je tudi predstojnik Mestne otroške bolnišnice. Veliko je storil za preprečevanje bolezni. Bil je pobudnik ustanovitve otroških oddelkov v vseh večjih bolnišnicah po Sloveniji. Poskrbel je tudi, da so v zdrav-

stvenih domovih zaposlili prve otroške zdravnike – pediatre.

Prof. dr. Avčin je bil srčen človek, ki je imel zelo rad otroke. Že leta 1950 je napisal knjigo Naš šolar o skrbi za zdravje in vzgajanje šoloobveznih otrok.

Prva Mestna otroška bolnišnica

Prof. dr. Avčin se je zanimal tudi za socialno pediatrijo. Ko se je v začetku petdesetih let z organizacijo UNICEF odpravil na podiplomsko izpopolnjevanje v Anglijo, se je tam srečal z bolnišnično šolo. Ideja se mu je zdela odlična. Ko se je vrnil domov, se je takoj odpravil na najbližjo šolo; na OŠ Ledina. Tam je zaprosil eno izmed učiteljic, da bi poučevala otroke v Mestni otroški bolnišnici. Tako je svoje pedagoško delo začela gospa Breda Juvančič, ki je leta 1951 postala prva učiteljica v bolnišnici.

Postavljeni so bili temelji naše bolnišnične šole. V ljubljanski bolnišnični šoli je danes zaposlenih štiriindvajset učiteljev, ki poučujejo na različnih oddelkih in lokacijah. Bolnišnične šole v Sloveniji delujejo v enajstih bolnišnicah.

MISLI ZA TISTE ...

Rekla bi, da sem v redu, ampak imam dovolj laži.

(I would say I'm okay but I'm fed up with lying.)

**Ne moreš biti vedno močan.
Včasih moraš biti sam in spustiti solze.**

(You can't be strong all the time. Sometimes you just need to be alone and cry.)

Ko se počutiš obupano, se spomni, zakaj si tako dolgo zdržal.

(When you feel like giving up, remember why you have had to hold on so long.)

**Se spomniš,
ko sem ti rekla, da sem ok.
Lagala sem.**

(Remember when I told you "I'm okay?" I lied.)

**NIKOLI NI
PREPOZNO, DA
SPREMENIŠ SVOJE
ŽIVLJENJE.**

It's never too late to change your life.

**Obupati ne pomeni vedno, da si šibek ...
Včasih pomeni, da si dovolj močan, da pustiš stvari za seboj.**

(Giving up doesn't always mean you are weak. Sometimes it means that you are strong enough to let it go.)

**V redu sem ...
Samo nesrečna.**

(I'm fine ... Just not happy.)

Teško je odgovoriti na vprašanje, kaj je narobe, ko nič ni prav.

(It's hard to answer the question „what is wrong“ when nothing is right.)

Vem, da bo vse v redu, ampak trenutno ni.

(I know everything will be all right but now it's not.)

Si v redu?

Da.

Ali lažeš?

Da.

(Are you ok?

Yeah.

Are you lying?

Yeah.)

... KI JIM JE TEŽKO

**Rabim tebe, da si priča.
Samo poslušaj me, ko jočem,
drži me za roko. Ne pričakujem,
da popraviš stvari, nič ni treba
popravljeni. Potrebujem te le, da mi
prisluhneš.**

(I need you to be my witness. Just listen to me when I cry, hold my hand. I don't expect you to fix things; there is nothing to fix. I just need you to listen to me.)

Če se smejim, še ne pomeni, da sem srečna. En sam nasmeh lahko skrije na milijone solza.

(Just because I smile, it doesn't mean I'm happy. A smile can hide a million tears.)

PRAVLJIČNI KOTIČEK

Zmaj na Ljubljanskem gradu

Nekoč je na Ljubljanskem gradu živel zmaj. Ubil je vsakega, ki je prišel na grad. Nekega dne je prišel pogumni mladi vitez. Iskal je zmaja, a ga ni našel. Potem se je v glavni dvorani zaslišal hrup. Vitez je stopil tja. Videl je jokati zmaja, ki ga je bolel zob. Vitez mu je zob izpulil in postala sta najboljša prijatelja.

Sergej, 10 let

Skrite pravljice

Nekoč sta živela deček in deklica. Mačeha ju je pregnala v gozd, kjer sta se izgubila. Našla sta sladko hišo. Čarovnica je dečka zaprla v kletko in ga tam pustila. Ostati je moral, dokler se ni zredil.
(Janko in Metka)

V mali vasi so majhne hiše in v njih živijo otroci, ki nikoli ne pospravijo copat. Nekega dne pa copat niso našli, čeprav so jih povsod iskali.
(Muca Copatarica)

Na jasi je ležal predmet. Opazovali so ga zajec, veverica, šoja in medved. Vsak izmed njih je mislil, da se v njem skriva njegova podoba. Predmet je naslov pravljice. Katere?
(Zrcalce)

V pekarni so bile bele, sive in črne miši. Pekle so kruh. Gospa Jedrt je bila jezna na pekarno in je ljudem izdala skrivnost. Povedala jim je, kdo peče kruh. Kako se je imenovala ta pekarna?
(Pekarna Mišmaš)

Nekoč je živela deklica, ki je pometala. Med pometanjem je našla kovanec. Kupila si je lonec. K njej so prišle živali. Kdo je bila ta deklica?
(Mojca Pokrajculja)

NJË HER JETONTE NJË VAJZ, NJË
DIT DUKE FSHIR E GJEN NJË
MONEDH ME AT E BLEN NJË
KUSI PER ME ZI GJELLA. TE VAJ-
ZA KAN ARDHUR KAFSHT PËR
STREIM SE ISHTE MUAJI FTOFT
KSHTU VAJZA KISHTE ZIER PËR
GJITH KAFSHËT, KUSH ISHTE
KJO VAJZË?
(MOJCA POKRAJCVLJA)

Amar, 3. razred

Damijan, 2. razred

Aleks, 3. razred

Liam, 3. razred

Mila, 6. razred

Teja, vrtec

Princeska na Ljubljanskem gradu

Kakor v vseh deželah je tudi pri nas vladala plemiška družina. Kralj in kraljica sta imela zelo lepo hčer, ki pa je bila zelo samosvoja. Ker ji niso in niso mogli najti moža, ki bi bil iz višjega sloja, so obupali. Sklicali so vse prebivalce Ljubljane.

Postaven mož, po poklicu pek, se je zelo zanimal za princesko. Čeprav ga princeska ni hotela imeti za moža, se kralj ni vdal. S pekom je sklical sestane. Predlagal mu je, naj se s princesko pogosteje družijo, da se bosta bolj spoznala. Pek pa ni hotel več čakati, zato je princesko odpeljal kar brez njegovega dovoljenja. Ko so ga ujeli, so ga kaznovali. Dali so ga zapreti v košaro, potem pa so ga namočili v Ljubljanico. Tedaj je prihitela princeska in ga rešila. Skupaj sta pobegnili, a je kralj sploh ni iskal, saj je vedel, da bo njegova hči srečna.

Lejla, 16 let

Ljubljanski grad

Sprehod do Ljubljanskega gradu ali vožnja z vzpenjačo? Nekateri imajo raje sprehod v naravi, drugi pa si med potjo navzgor raje ogledujejo mesto, ki se z vzpenjanjem vedno bolj oddaljuje in manjša. Potem se sprehodimo še po stopnicah in že smo na grajskem stolpu, na katerem nam zastane dih. Pogled na Ljubljano je fantastičen. Tukaj so hiše, reka, parki ... Vidimo lahko ljudi, ki na vse strani hitijo ... So kakor mravlje na mravljišču. Stolp bi najbrž morala obiskati večkrat, saj se tukaj vedno počutim svobodno. Kot ptica.

Nika, 15 let

PRAVIJO, DA JE SMEH POL ZDRAVJA

V tretjem razredu

Učiteljica: „Janezek, koliko je $5 + 5$?“

Janezek: „Ne vem.“

Učiteljica: „No, pomisli. Imaš 5 jabolčk, dam pa ti jih še 5.“

Janezek: „Če je pa dolgočasno.“

Učiteljica: „Če ne boš sodeloval, boš še dolgo v šoli.“

Janezek: „No, potem lahko rečem, da se zgledujem po vas, že vsa tri leta ste v istem razredu.“

Katja, 1. letnik

Matematika

Učiteljica Janezku: „Pusti zdaj športne novice in sledi pouku matematike. Povej, koliko je $3 : 3$?“

Janezek: „Neodločeno!“

Terapija

Profesorica: „Kaj je tvoj oče po poklicu?“

Učenec: „Psiholog.“

Profesorica: „Aha. Potem se lahko kar sam zdravi, ko pride z roditeljskega sestanka.“

Anika, 8. razred

Sem pa ...

Učiteljica: „Vsak naj se predstavi in pove o sebi najpomembnejšo lastnost.“

Maja: „Moje ime je Maja in rada berem.“

Petra: „Jaz sem Petra in se rada ukvarjam s športom.“

Grega: „Jaz sem pa Grega in sem še samski.“

Lenča, 4. letnik

Zobotrebca

Dva zobotrebca gresta po cesti in srečata iglo. O, glej, terminator!

In sarmi

Dve sarmi prideta v želodec. Za njima pride viski. In še en in še en.

„Kaj se dogaja zgoraj?“ vprašata sarmi.

„Žurka je!“

„O, fino, greva gor!“

Timi, 4. razred, Robert, 6. razred

OVEN

Hitro se navdušiš za akcijo. Pazi, da jo boš tudi izpeljal! Ne zaletavaj se v učitelje. Ni zdravo! Vsak čas bodo tvoji problemi le še preteklost.

BIK

Uspelo ti bo vse, kar si si zamislil. Kljub temu pa pazi pri plonkanju, da te ne zalotijo! Obetajo se ti nova prijateljstva.

DVOJČKA

Tvoje razpoloženje se menja kot jesensko vreme. Izboljšaj ga z arašidovim maslom, namazanim na kruh. Oseba v belem ti želi dobro. Poslušaj jo.

RAK

Svojo občutljivo naravo skrivaš za nasmehom. Ne boj se uporabiti tudi svojih klešč! Pričakuj veselo presenečenje.

LEV

Ne misli, da moraš biti povsod najboljši. Tudi trojke in štirice so dobre. Pripravi se, čakajo te velike spremembe!

DEVICA

Tvoja prizadevnost te bo še daleč pripeljala. Nekdo, ki ti je blizu, ti bo pomagal rešiti veliko težavo. Ne brani se čokolade. Dvignila ti bo razpoloženje!

HOROSKOP

Timi, 4. razred

TEHTNICA

Tvoja neodločnost gre nekomu na živce. Naj te ne bo sram povedati, da potrebuješ pomoč. Na obzorju je ljubezen!

ŠKORPIJON

Preden pičiš, premisli. Nihče ti noče nič žalega. Čas je, da se resno posvetiš učenju. Zmaga je zagotovljena. Uredi končno svojo pisalno mizo.

VODNAR

Ta mesec boš obilno zalit. Zunaj z dežjem, v bolnici s čajem. Pazi, da ne zaliješ tudi pouka (beri: ne špricaš šole). Tvoje počutje se bo izboljšalo.

STRELEC

Oseba s temnimi očmi v sosednji sobi ti bo zelo naklonjena. Ne spreglej srčkov, ki bodo leteli v tvojo smer. Preden stopiš v akcijo, premisli!

RIBI

Si skrajno občutljiva dušica. Na to opozori učitelje, da ti prinesejo. Še posebej pri matematiki. Nekdo te bo obiskal in te zelo razveselil.

KOZOROG

V težavah se odlično znajdeš. Še posebej v šolskih. Uspelo ti bo nemogoče! Tvoje veselje bo nalezljivo, z njim boš okužil vse okoli sebe.

MENI SE HOČE ŠIROKIH RAVNIN IN SVOBODNEGA OBZORJA

Čeprav je Ana zelo napejvala možgane, ni mogla razumeti, o čem govori učiteljica. Tako zelo je bila utrujena, da je imela komaj odprte oči. Sedeti v šolskih klopeh je zanjo nepredstavljen napor. A tega nihče ne opazi. Nihče je ne povpraša, zakaj je utrujena. Četudi bi sama povedala, bi drugi najbrž mislili, da išče samo pozornost in pomilovanje. Ana pa je tako zelo utrujena, žalostna. Ana tako zaznava, kaj se dogaja okoli nje, kateri predmet sledi na urniku. Fizika, seveda. Sprašuje se, zakaj je telo noče ubogati. Komaj ga prisili, da sedi pokončno. Glavna sem. Ukazujem ti.

Rada bi bila zbrana, da bi lahko sledila pouku. A Ana tega ne zmore. Spet postaja bolj in bolj žalostna. Ozre se na levo k sošolki. Včasih sta bili dobri prijateljici. Zaupali sta si. Skupaj sta se smejala in zbijali šale na račun drugih. Zdaj je Ani ta prijateljica postala tujka. Ni kriva sošolka, ampak ona sama – in tega se zaveda. Postala je tiha in vase zaprta. Ni več nasmejana, zabavna in zanimiva. Nihče več se ne družijo z njo. Še misli jo utrudijo, zato se izogiba razmišljanju.

Nikoli se nisem počutila svobodno in srečno. Seveda se nasmehnem, a temu vsekakor ne morem reči sreča,

svoboda. Torej, kako si predstavljam svobodno obzorje ali resnično srečo? Najprej se seveda ne smeš vsako minuto spraševati Zakaj živim? Zakaj se premikam? Kje imajo smisel neskončni pogovori? Kaj je sploh smisel življenja? V vsakem primeru si na koncu le napis na grobu. Ljudje smo majhni in nemočni. Komu je mar za nas? Tovrstna vprašanja si nenehno zastavljam. Zanimivo mi je opazovati sošolke, kako vse, kar počnejo, počnejo nekako nagonsko. Poslušam, kako govorijo o tem, kateri fant jih je pogledal in kateri ne. Zakaj le izgubljajo besede? Moj prvi cilj je spoštovati svoje življenje. Če bi izbirala med življenjem in smrtjo, bi izbrala življenje. Vendar je ta cilj še precej visoko. Menim pa, da je to merilo za srečo, svobodno obzorje in široke ravnine. Pomembno se mi zdi upanje. Ana se z mislimi vrne v preteklost. Opazuje samo sebe. Bila je vesela, nasmejana deklica. Takšna je bila pred desetimi leti. Zdaj je žalostna. Počuti se, kakor da je ujeta v kletki. Priklenjena z verigami. In nikjer ni nikogar, ki bi jo rešil. V sebi kriči in kliče na pomoč, njena usta pa ostajajo zaprta. Sama je. Vedno je bila in vedno bo. Rada bi bila svobodna. Napolni jo občutek, ki spominja na domotožje. Želi si biti polna veselja in energije, podobna drugim otrokom. Želi se spet smejati, iskreno smejati. A ne more. Ne zmore. Ovira jo kletka, ki ji

ne dopušča veselja. Ostaja le praznina. Ujeta je.

Za vsakega človeka je pomembno, da ima želje in cilje. Četudi ne visokih. Če je tvoj cilj, da bi se naučil hoditi po rokah, se moraš potruditi. Vredno se je potruditi in malo potrpeti. Potem ti zagotovo uspe. In končno znaš hoditi po rokah. Postaneš bolj močan in samozavesten. Občutek imam, da so ljudje premalo pozorni na podrobnosti, ki so najbolj pomembne. Vsaka izpolnjena želja, ki jo ustvariš s trudom (ki se ga ne da kupiti), človeka naredi mnogo bolj samozavestnega. Jaz imam veliko ciljev in želja. Najprej bi tudi jaz rada bolj verjela vase in v svoje sposobnosti. Enkrat bi rada brez ovir pogumno stopila pred človeka, se mu nasmehnila in se z njim pogovarjala o vsakdanjih rečeh. Brez predsodkov. Rada bi se veliko bolje organizirala in učila. Rada bi znala več. Želim si tudi bolj opaziti in razumeti druge ljudi. Všeč mi je, da znajo nekateri hitro opaziti počutje, ga prebrati z obraza. Vem, da so moje želje morda zelo vsakdanje, mnogim zelo samoumevne, vendar bom sama zanje potrebovala veliko časa, da mi bo uspelo.

Ana pogleda v svoje dlani. Počuti se kanček bolj samozavestno. Želi si biti srečna. Svobodna. Verjame, da jo bodo izkušnje naredile močnejšo. Enkrat? Nekoč? Morda. Morda nikoli.

Bibi, 9. razred

Bilo je navadno jesensko jutro. Sobota. Prebudila sem se zaradi hrupa v sosednji sobi. Postala sem omotična.

Vedela sem, zakaj. Spet sem nehala jesti. Šele začela sem spet normalno živeti, pa se je anoreksija znova vrnila. Počasi sem odkorakala do kopalnice, si osvežila obraz in se pogledala v ogledalo. Namrščila sem se. Prijela sem svojo kožo, kakor bi je imela deset kilogramov preveč. Začela so se mi porajati vprašanja Le kdo me bo pogledal? Me bo on sploh pogledal? Stopila sem v dnevno sobo in pogledala skozi okno, če bi ga slučajno kje videla. Fant mi je bil všeč že dobro leto in sedem mesecev. Spraševala sem se, ali me je do zdaj sploh opazil. Ali se zaveda, kaj sem naredila zanj. Najpogosteje sem mislila na to, kako zelo sem se spremenila. Samo zanj. Izgubila sem kar nekaj kilogramov. Vem, da imajo fantje radi dekleta z manekensko postavo. Jaz pa je nisem imela. S solzami v očeh sem se odpravila v sobo ter se preoblekla in odpravila na sprehod. Želela sem se sprostiti in pozabiti na skrbi. To sem počela vsak dan. Dan za dnem. Moje razpoloženje se je spreminjalo, spreminjal pa se je tudi moj zunanji videz. Kljub vsemu nisem bila prepričana, ali bo to spremembo opazil Kevin.

Nekega dne sem se omotična sesedla pred hišo. Na telefonu sem vklopila glasbo in se prepustila sanjarjenju. Potem sem previdno vstala in se odpravila do neke zapuščene posesti, kamor je zahajal Kevin s prijatelji. Tja sem šla, da bi imela svoj mir in čas za razmislek. Sedla sem na škarpo, od koder se je videlo mesto. Še naprej sem poslušala glasbo. Nisem slišala, kaj se dogaja okrog mene. Prižgala sem si cigareto. Zatopila sem se v svoje misli, ki so bile velikokrat zelo črne. Še posebej ko sem razmišljala o ljubezni in medsebojnih odnosih. Za-

prla sem oči, ko me je nekdo močno zgrabil za roko in dejal: »Kajenje škoduje zdravju.« To je bil močan moški glas, ki sem ga še predobro poznala. »Kdo se oglašča?« sem dvignila glavo ter se zazrla naravnost v Kevinove oči. Nasmehnil se mi je in rekel: »Kje je tisti nasmejani obraz, poln sreče in pozitivne? Kje je tisto dekle, ki sem jo pred letom opazoval?« Stisnilo me je pri srcu. »Od kdaj me opazuješ?« sem ga vprašala.

Nehal se je smejati. Prijel me je za roko in dejal: »Gledam te že od petega leta in nikoli te ne bom nehal gledati. Pogrešam pa tisto veselo, nasmevano dekle, kakršno poznam od nekdaj.« In je nadaljeval: »Da bi te fantje opazili, ni potrebna mane-

kenska postava, ampak nasmeh in pozitivna naravnost. Imeti moraš rada sebe. Prisluhni moraš svoji notranjosti.« Nisem mogla zadržati solza, zato sem se zjokala v Kevinovem objemu. Iz žepa je povlekel čokoladice v obliki srčkov in nadaljeval: »Rad te imam takšno, kakršna si.« Nasmehnila sem se ter snedla čokolado. Spet sem začutila, da živim. Treba je užiti najstniško življenje, saj je eno in edino. Prepričana sem, da mi bo s Kevinovo pomočjo to tudi uspelo.

Nikoli se ne spreminjaj za druge. Bodi to, kar si.

Nika, 9. razred

OPIS IN OZNAKA BRATA

Moj brat Nejc je visok. V višino meri skoraj dva metra. Tehta okoli 105 kilogramov. Ima 19 let. Obiskuje ljubljansko fakulteto za računalništvo. Ima temne lase, svetlo modre oči in ovalen obraz. Rad nosi srajce in kravate. Obleden je v kavbojke, obut pa v superge. Njegova najljubša hrana je pica, najljubša pijača pa sprite. Prosti čas preživlja v družbi prijateljev. Živi na Baču pri Ilirski Bistrici. Trenutno nima zdravstvenih težav.

Moj brat Nejc je zelo zabavna oseba. Rad je vodja, saj pri tem zelo uživa. Večkrat me ne želi poslušati. Deluje resno in dolgočasno. Vendar je zelo zanimiv, če ga človek boljše pozna. Pred novimi ljudmi ni prav nič sramežljiv. Rad poučuje, saj je učitelj računalniškega krožka. Dokaj hitro spreminja razpoloženje. Rad se uči in hodi v šolo, saj mu znanje veliko pomeni.

Sonček, 9. razred

OPIS IN OZNAKA PRIJATELJA

Opisal bom Alena, ker je eden izmed mojih najboljših prijateljev. Alen je star 14 let. Visok je približno 180 centimetrov, težek pa 75 kilogramov. Ima srednje dolge in rahlo kodraste rjave lase ter rahlo okrogel obraz. Ima rjave oči.

V prostem času pogosto igra računalniške igrice ali pa se družijo s prijatelji. Obiskuje OŠ Prežihovega Voranca. Živi na Tolstem Vrhu. Pogosto obleče jopo, majico in dolge hlače. Po navadi obuje superge. Nasploh Alen ne poje veliko. Pogosto se prehranjuje s hitro hrano in pije gazirane pijače. Ima pa tudi težave s kolenom, zaradi česar se nekaj let ni mogel ukvarjati s športom. Drugih zdravstvenih težav pa nima.

Označil bom svojega prijatelja Alena. Označil ga bom, ker dobro poznam njegovo razmišljanje o določenih stvareh. V družbi je zelo tih. Razgovori se šele s prijateljem ali sošolcem. Ne mara nasilja in zbadanja. Četudi ga zbadaš, ne ravna nasilno. Vedno se raje umakne. Do ljudi je nasploh zelo prijazen. Nima ravno močnega karakterja. Tudi v šoli v skupinah noče biti vodja, raje se podredi in dela skupinsko. V tem uživa. Do živali je prijazen. Všeč so mu.

Če sem bolan, me obišče, mi posodi zvezke in pomaga. Res je pravi prijatelj. Četudi je včasih malce pozabljen ali naredi kaj po svoje, je vedno v bližini, ko ga potrebujem.

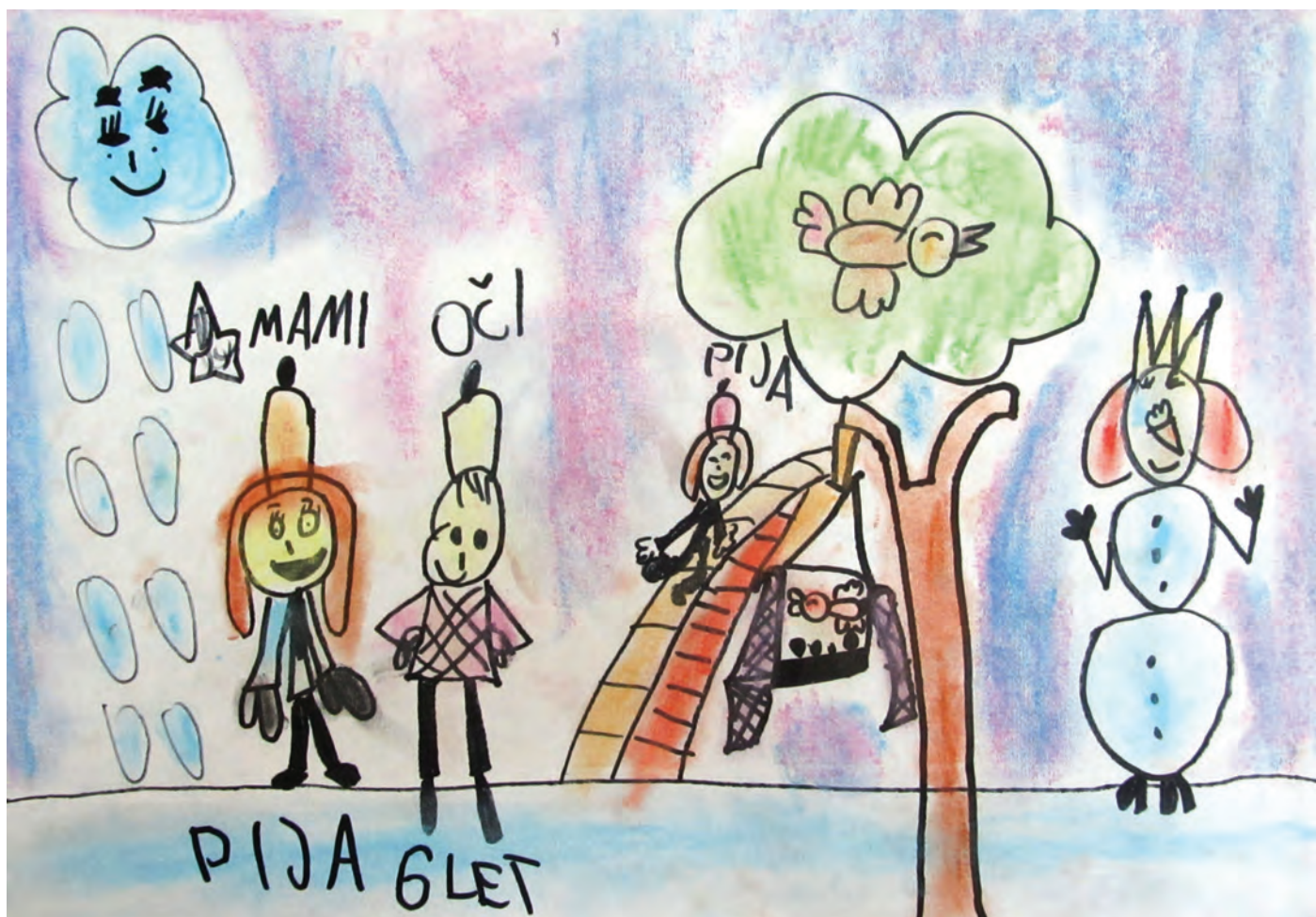
Miha, 9. razred

TEPEŽNI DAN V NAŠIH KRAJIH

Na Koroškem, od koder prihajam, vsako leto 28. decembra do 12. ure otroci hodijo od hiše do hiše s šibami, s katerimi tepejo odrasle. Vseposod so otrok zelo veseli, saj velja, da tepežnica prinaša srečo in zdravje. Ljudje pokažejo otrokom hvaležnost s tem, da jim dajo kakšen evro ali kakšno sladkarijo. Vse skupaj izvira iz svetopisemske zgodbe o tem, da je kralj Herod štiri dni po Jezusovem rojstvu pobil veliko nedolžnih otrok, saj se je zbal svarila, da se je rodil novi kralj. Po mnogih slovenskih krajih je ta običaj že izumrl, zato je vedno manj otrok, ki na ta dan hodijo naokrog s šibami in govorijo: »Vesel'te, vesel'te se novega leta, Jezus Marija nebesa obeta, evro ali dva se vam nič ne pozna.« V drugih slovenskih krajih poznajo drugačne tepežnice.

Anže, 1. letnik

SPREHOD SKOZI LETNE ČASE

Jaz sem Gašper. Prihajam s sela. Predstavil vam bom, kaj počnem skozi vse štiri letne čase.

Moj najljubši letni čas je zima. Po zimi rad hodim smučat na Roglo ali na Areh. Najbolj se zabavam, če je z mano bratranec, sicer pa je tudi z očetom kar zabavno. Mama pa ne smuča. Pozimi rad doma plužim s traktorjem.

Po zimi pride pomlad. Imam jo rad, ker imam takrat rojstni dan. Pred dvema letoma sem od strica prejel za praznik sedem koz. Eno sem dal sestrični, ker si jo je zelo želela. Zdaj je njena koza povrgla dva kozlička. Eno kozo sem moral prodati, ker je bilo v

kletki za vse živali premalo prostora. Koze imam zelo rad in z njimi preživim veliko časa. Zdaj jih imam še pet: eno kozo, enega poka in tri mladičke. Vsaka koza ima svoje ime: Meka, Mačo, Manekenka, Bica, Poko. Če se z atijem pogovarjava, natančno veva, o kateri kozi govoriva.

Poletje ni moj najljubši čas, ker je prevroč in moram iti na morje. Je pa sicer fino, ker so počitnice in sem lahko veliko časa pri stricu. Pri njem sem zelo rad. Kosim in sušim travo. Ko jo spravimo v riže, jo s puhalnikom zmečemo na rušt. Poleti žejemo tudi ječmen in pšenico.

Za poletjem pride jesen, najbolj žalosten letni čas, ker moramo otroci v šolo. Jeseni tudi pri stricu trgamo koruzo. To se mi zdi najbolj zabavno, saj pride k opravi veliko sorodnikov

in prijateljev. S traktorjem in prikolico se vozimo pod cevjo kombajna, ki meče koruzo v prikolico. Ko je ta polna, se odpeljemo na silos. Tisti, ki ne vozijo, silos tlačijo. To počnejo zato, da v njem ne bi ostal zrak. To je bil opis mojih letnih časov. Upam, da vam je bil všeč.

Gašper, 7. razred

Za lažje razumevanje štajersščine:

žejemo – žanjemo

rušt – prostor na skednju v podstrešnem delu za shranjevanje sena in slame; imenujemo ga tudi **dile**

ata – oče

selo – manjša vas

pok – kozel

VELIKA LOKA

V tem članku vam bom poskusil predstaviti moj kraj. Začnimo z osnovnimi informacijami.

Velika Loka je gručasta vas ob reki Temenici z nadmorsko višino 280 metrov. Ime »Loka« izvira iz značilnosti pokrajine, ki je pogosto poplavljenjena ter močvirnata, »Velika« pa si lahko razlagamo samo tako, da je vas večja od manjše sosednje vasi, ki se imenuje Mala Loka.

Velika Loka leži v jugovzhodnem delu Slovenije, na Dolenjskem, v Temeniški dolini ob Trebnjem blizu Novega mesta, do katerega potrebujemo z avtomobilom dvajset minut vožnje. Vas ima dobro prometno povezavo. Skoznjo pelje glavna cesta in železnica Ljubljana–Novo mesto, blizu je tudi avtocesta A2, na katero zavijemo na priključnem pasu Trebnje - zahod. Velika Loka leži na desnem in levem bregu reke Temenice. Starejši del naselja na desnem bregu domačini imenujejo »Kurja vas«, novejši in bolj storitveno usmerjen del Velike Loke na levem bregu pa nima posebnega imena.

Kraj sestavlja 96 stanovanjskih hiš,

Naša sovaščanka je tudi Eva Logar, zelo uspešna smučarska skakalka.

Kraj sestavlja 96 stanovanjskih hiš.

Igralci v KUD Ivana Cankarja.

veliko je tudi kmetijskih poslopij. V vasi stoji cerkev sv. Jakoba iz 18. stoletja, včasih je bilo tu še pokopališče. Tega so pozneje preselili v Šentlovrenc. V središču vasi vzdolž Temenice je kmetijska zadruga z bencinsko črpalko ter klavnico. Ob železniški progi oziroma glavni cesti so razporejeni frizerski salon, pošta, žaga, tovarna TPV, železniška postaja ter gasilski in kulturni dom.

Čas nastanka Velike Loke ni znan. Nedvomno je v preteklosti imela zaradi dobrih prometnih povezav velike možnosti za razvoj. Glavni vzpon v razvoju je doživela z zgraditvijo dolenjske železnice leta 1894 (Grosuplje–Novo mesto).

Leta 1924 je bilo tukaj med prvimi v Sloveniji ustanovljeno društvo kmečkih fantov in deklet, s tem pa je postal naš kraj središče, iz katerega se je širila napredna miselnost na širše področje. Do leta 1955 je bil tu

Spomenik žrtvam druge svetovne vojne.

še sedež občine. Istega leta so tukaj slovesno odgrnili spomenik žrtvam druge svetovne vojne. Zadnje čase se na gledališkem področju uveljavlja naše kulturno društvo, ki nosi ime po Ivanu Cankarju. V njem odkrivajo skrite igralske talente prebivalcev Velike Loke in okoliških krajev. Pri KUD Ivan Cankar so pripravili že kar nekaj uspešnih predstav. Kulturni domovi doma in v okoliških krajih so pokali po šivih, zelo uspešna je bila tudi turneja na Štajerskem. Pri dramski sekciji še nisem sodeloval, morda pa me boste v prihodnosti kdaj videli ... Igralci v KUD Ivana Cankarja niso edine »znane osebnosti« v Veliki Loki. Naša sovaščanka je tudi Eva Logar, zelo uspešna smučarska skakalka, ki v ženskem svetovnem pokalu FIS dosega zavidljive rezultate.

Gašper, 1. letnik

KO ČUSTVA SE PREBUDIJO, PESNIŠKO OBLIKO DOBIJO ...

Zima

Zima je prišla,
na snegu otroci
se že veselijo
in kepe valijo.

Kepe majhne in velike
skupaj se držijo
in snežaka naredijo.

Snežaku usta, nos, žareče oči,
na koncu še lonec na glavi stoji
in otroke razveseli.

Ko še metlo dobi,
skupaj z njimi
opazuje vesele zimske dni.

Jan, 4. razred

Zimski čas

Zimsko pričakovanje,
naše sanje,
v naših srcih mirovanje.

Otroci se igrajo na bregu,
angelčke delajo
na belem snegu.

Vsem želiva srečo in mir,
da vas ne doleti noben prepir.
Obdaja naj vas zdravje in veselje
in naj se uresničijo vam vse želje.

Nuša in Tjaša, 9. razred

NESREČNO ZALJUBLJENA

Modra majica,
žele v laseh,
nasmeh na obrazu,
iskrice v očeh.

Trenirka,
superge,
rjavi lasje,
ura na roki,
dolge noge.

Ležim na obali,
gledam v nebo,
mislím na jutri,
ko spet bo lepo.

Pridem na zmenek,
a tebe ni,
izvem, da si z drugo,
srce me boli.

Karmen, 9. razred

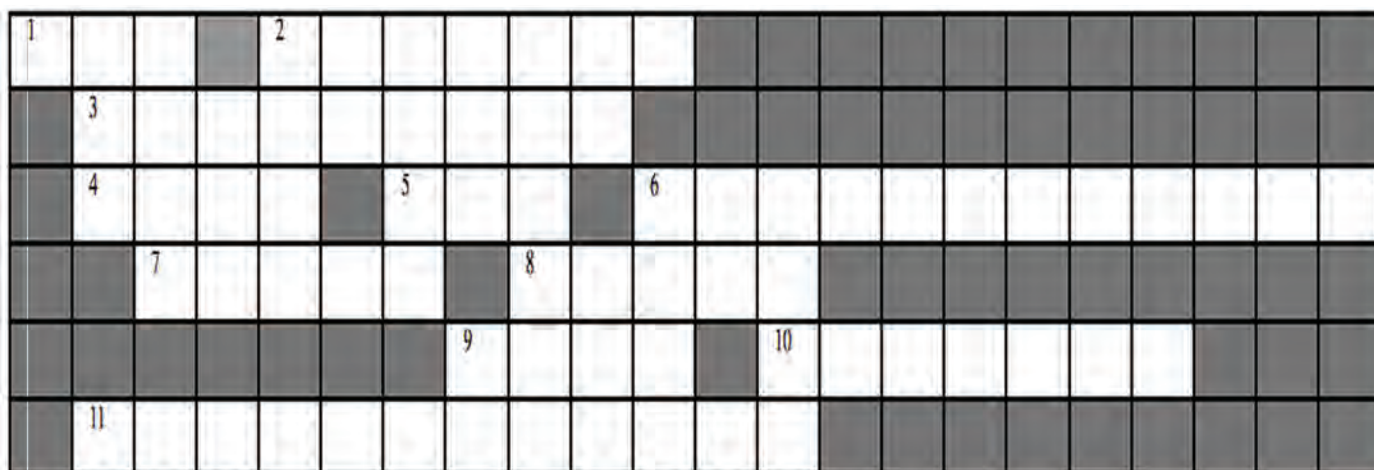
DVIGNI GLAVO IN POJDI NAPREJ!

Depression

The tears are coming down,
Down from above, on my face.
I feel the hurt, the sadness,
The horror in my head.
There are sounds that are telling me,
»I need to die.«
Please, tell me what did I do wrong.
Please tell me, oh dear Lord.
The wind, the rain, the sunshine.
All these times I want to die.
The devil is inside and it's
Telling me to do suicide.

Karmen, 9. razred

KRIŽANKA

1. Vanj ne mečemo odpadkov, ampak žogo.
2. Kateri pripomoček uporabljamo pri matematiki?
3. Kaj delamo pri pouku?
4. Pri igranju nogometa sem doživel hud ____.
5. Tuj jezik, krajše (angleščina).
6. Predmet, pri katerem uporabljamo mikroskop.
7. Ko zazvoni, imamo prosti čas. Kako ga imenujemo?
8. Pri pouku računalništva nam pride prav.
9. Raste v gozdu.
10. Svoja doživetja pišemo v obliki dnevniških zapiskov v knjigo. Kako jo imenujemo?
11. V šoli se nisem lepo obnašal, zato sem šel k: P...

Rešitve:
1. Koš 2. Šestilo 3. Poslušamo 4. Zlom 5. Tja 6. Naravoslovje 7. Odmor 8. Miška 9. Goba 10. Dnevnik 11. Psihologinja

Ljubezen Spoznanje Radost Morje Jutrišnjidan Včasih Oce-
na Štiri Tri Priden Najboljšitahip **UTRINKI** misel Serodi Dan-
Je Lep Modrost Je Modra In Veliko Zna Pridiz Menoj Povabim-
Te Na Branje! Naj Bo Vsak Dan Lep Poseben Izjemen Prijaz-
en Nasmajan Optimističen Radosten Naj Te Vsak Dan Spre-
mljajo Sreča Ljubezen Veselje Razigranost Iskrice Smeh Vo-
čeh Vse To Ti Želimo Začuti Tudi Ti Utrip Srca Vse povsod S-
mo Skupaj Vse povsod Smo Zroko Vroki. Glejmo Na Stvari S-
svetle Strani! Naj Bo Znami Ljubezen Spoznanje Radost Mo-
rje Sanje Noro Dober Dan Naj Bo Nasmajan Sončen Iskriv Na-
gajiv Vihrav Glasen Imej Se Lepo Bodi Z Nami **UTRINKI** sona-
ši Mismojih Uredili Napisali Opremiliz Ilustracijami Vanje S-
mo Vnesli Svoje Mislisvoja Čustva Svoje Bolezni Svoje Teža-
ve Svojo Modrost Svoje Iskrice Vanj Smo Zapisali Da Smo Kl-
jub Težavam Uspeli Doseči Svoje Cilje! Zdaj Smo Uredili Nasl-
ovnico Ki Spominja Na Slog Srečka Kosovela Zato Moramo Z-
apisati Še Nekaj Matematičnih Znakov 12345678910xyYx-
Toliko Nas Je Ustvarjalo Bolnišnični Šolski Časopis Všeč-
Nam Je Bilo Druženje ob Ustvarjanju Bolnišničnega Ča-
sopisa **UTRINKI** ob Oblikovanju Prispevkov Smo Se Tud-
i Zbližali Stkali Smo Prijateljske Vezil In Doživeli Marsikaj-
Kar Si Velja Zapomniti Radi Smo Ustvarjali Zate Zame Za
Tiste Ki Prihajajo Za Nami In Jim Bo V bolnišnici Dolg čas Ti-
ti Bodo Lahko Pregarjali Kazalce S Prebiranjem Bolnišnič-
nega Šolskega Časopisa Ki Smo Ga Že Pred Mnogimi Leti Po-
imenovali **UTRINKI** Nekomu Se Je Pred Leti Utrnil Utrinek In
Časopis Je Dobillme Utrinki Zdaj So Nam Zlezli Pod Kožo Da B-
rez Njih Enostavno Ne Moremo Kaj Pa Vi? Se Jim Lahko Upre-
te? **UTRINKI** Poskušajte Zagotovo Vam Ne Bo Uspelo! Časo-
pis Naravnost Vabi Da Se Zatopiš Med Njegove Strani. Se Pre-
pustiš Branju! Potem Pa Se Odpraviš **2013/2014** šolskim Po-
čitnicam Naproti Vsekakor Pa Ne Skrbi Prihodnje Leto Se Na-
mreč Zagotovo Spet Vidimo! Srečamo! Beremo! Spoznavam
o! Se Zabavamo! Juhu Juhej Jupi Juhu! Sonce. Morje. Utrinek-
Na Plaži. Juhuhuhu.